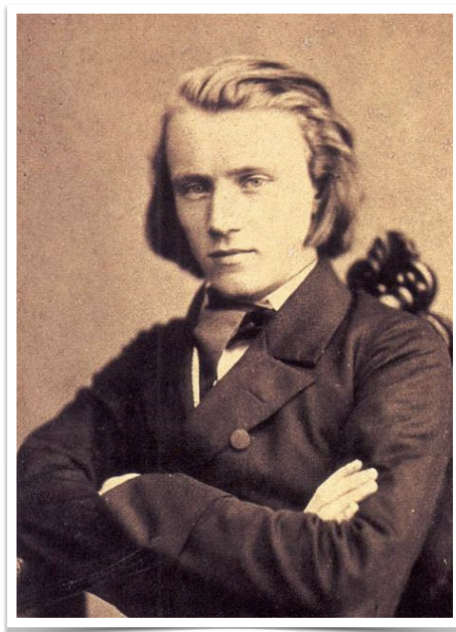

Paganini Variaties op. 35 Boek II

Zoals veel andere 19e-eeuwse componisten was het voor **Johannes Brahms** geen probleem een werk van de gevierde vioolvirtuoos *Nicolo Paganini* te gebruiken. Hij koos als thema de 24ste capriccio voor viool solo om variaties op te maken. Ook Liszt gebruikte ditzelfde thema in zijn *Grandes Études d'après Paganini, Nr. 6*.

Brahms verdeelde de in totaal 28 variaties over twee boeken. Hij droeg deze variaties, bekend onder de titel: *Variaties over een thema van Paganini* op. 35 op aan zijn vriend de pianist Carl Tausig.

De pianiste Clara Schumann, ontving van Brahms een origineel manuscript maar heeft dit werk nooit tijdens haar concerten uitgevoerd. Zij vond deze variaties zo lastig dat zij van 'heksenvariaties' sprak. Zelf sprak Brahms echter over zijn 'vingeroefeningen'. Brahms zijn compositie biedt een groot scala aan onderdelen van de pianotechniek zoals sprongen, dubbele noten, polyritmische combinaties en anderen technische uitdagingen. Iedere variatie concentreert zich op een specifiek technische probleem.

Johannes Brahms

Misha Fomin begon zijn pianostudie in zijn geboortestad Nalchik, Zuid Rusland. In Moskou studeerde hij cum laude af aan de befaamde Muziekacademie Gnessin bij Lina Bulatova (zelf leerlinge van *Helena Gnessina* en de *legendarische Heinrich Neuhaus*). In 1996 besloot Fomin zijn muzikale horizon te verbreden, en zette zijn studie voort aan de Hochschule für Musik 'Franz Liszt' in Weimar en aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. Naar aanleiding van het winnen van vele prijzen bij internationale pianoconcursen, werd hij uitgenodigd om deel te nemen aan festivals, o.a. in Duitsland, Frankrijk en Rusland.

Naast solistische optredens is hij ook actief in Kamermuziekverband. Zijn samenwerking met het gerenommeerde Atrium String Quartet heeft geresulteerd in een prachtige Sjostakovitsj opname, die met een 10 werd bekroond in het blad *Luister*. Naast zijn uitvoerende activiteiten, geeft Fomin masterclasses aan jonge getalenteerde musici in Nederland en Rusland. Fomin's discografie groeit gestaag. Na zijn eerste album *'La Campanella'*, die in 2002 uitkwam, volgden *'Pictures at an Exhibition'*, *'Variations on a Theme'*, *'Fomin plays Chopin'*. Zijn album *'Clair de Lune'* 2016 werd zeer goed door de pers ontvangen in binnen- en buitenland. Begin 2020 verscheen en nog een nieuw album *'De Jaargetijden' op. 37b van Tsjajkovski*.

Misha Fomin gaf recitals in onder meer Moskou, Wenen, Londen, Berlijn, Leipzig, Hamburg, Athene, Milaan, Palermo, Warschau en op talrijke Nederlandse podia, groot en klein zoals in de Grote Zaal van Het Koninklijk Concertgebouw. Hoogtepunten waren o.a. zijn debuutrecitals in de Gläserner Saal van de Weense Musikverein, Fairfield Halls (Londen), Weill Recital Hall (Carnegie Hall, New York) en de Philharmonie, Sint. Petersburg. Regelmatig is hij te beluisteren en te zien op radio en televisie in Europa, Amerika en Azië, door via Stingray Classica TV.

www.mishafomin.com

www.beethoven32.info

Nieuw verschenen: *'De Jaargetijden' op. 37b van Tsjajkovski*

www.beethoven2027.nl

MISHA FOMIN piano

Programma

Dit programma heeft geen pauze

Ludwig van Beethoven (1770 – 1827)	Sonate Nr. 10 in G majeur, opus 14 Nr. 2 1. Allegro 2. Andante 3. Scherzo: allegro assai
Ludwig van Beethoven	Sonate Nr. 15 in D majeur opus 28 "Pastorale" 1. Allegro 2. Andante 3. Scherzo: Allegro vivace 4. Rondo: Allegro ma non troppo
Frédérique Chopin (1810 – 1849)	Nocturne in Bes mineur opus 9 Nr. 1
Frédérique Chopin	Etude opus 25 Nr. 7 (Cello)
Chopin - Liszt	Meine Freuden
Johannes Brahms (1833 – 1897)	Paganini Variaties opus 35 Boek II

BEETHOVEN PIANO SONATES

De pianosonates lopen als een rode draad door Beethovens leven en werk. De volle diepte van zijn inspiratie komt in deze werken tot uiting. De structuur en complexiteit van de pianosonates zijn van zeer hoog niveau, de omvang en klankbreedte en -diepte van symfonische allure. Theatrale en spectaculaire delen contrasteren scherp met de diepzinnige en contemplatieve innerlijke wereld die met name in de langzame delen tot uitdrukking komt. Veel van Beethovens pianowerken worden gekenmerkt door dit contrast. Gaandeweg bevrijdt Beethoven zich van de beklemmende regels van de sonatevorm om zijn eigen ideale muzikale wereld te kunnen scheppen.

De **10e sonate, opus 14 nr. 2 in G**, is - met opus 14 nr. 1- de eerste sonate waarvan de snelle delen juist niet worden gekenmerkt door dramatische contrasten. Beethoven laat in deze sonate het ene motief op een natuurlijke manier uit het andere voortvloeien. Het eerste deel, Allegro, heeft één melodie die duurt tot doorwerking en is lyrisch en pastoraal. In de doorwerking gaat het er iets dramatischer aan toe, maar van scherpe Beethoviaanse contrasten is geen sprake.

Het Andante is het eerste variatiedeel in een Beethovensonate. Sommige variaties zijn lyrisch, maar de humor overheerst. Het slotakkoord draagt daaraan bij. Het Scherzo: allegro assai begint, net als overigens het eerste deel, ritmisch ambigu en eindigt weer heel grappig. De muziek, in rustieke stijl, lijkt op te bouwen naar een briljant einde, maar in plaats daarvan is het met een paar bastonen ineens voorbij.

Ludwig van Beethoven

De **15e sonate in D, opus 28**, heeft het lyrische en pastorale karakter met de 10e sonate gemeen en draagt zelfs de bijnaam 'Pastorale'. De pastorale gedachte is dat we geluk en innerlijke rust kunnen vinden door verbondenheid met de natuur. Less is more: meer uit het leven halen door een simpeler leven te leiden. De schoonheid, harmonie en kracht van de natuur klinken door in Beethovens muziek, in het bijzonder in deze sonate. Hoe doet Beethoven dat?

De nauwe thematische relatie tussen alle delen en organische 'flow' van de voortdurende puls in de bas in het eerste en vierde deel zorgen voor een buitengewoon ontspannen sfeer. Het is Beethoven op zijn mooist: ontroerend en sereen, maar ook knap en subtiel gemaakt. In het eerste deel (allegro) dragen ook het geleidelijk stijgen en dalen van de melodie en de herhaling van figuren die op elkaar lijken bij aan de ontspannen sfeer. Het ademt allemaal tijd, weidsheid en vrede. Beethoven zou echter Beethoven niet zijn zonder drama en dus zien we in de doorwerking zijn talent voor conflict en contrast terug. Het verschil met eerdere sonates is dat het drama op een verfijnd en delicaat niveau is. Het steeds verder gecomprimeerde hoofdthema gecombineerd met een nieuwe tegenmelodie doet denken aan een verfrissende onweersbui, waarna alles weer tot rust komt.

Het tweede deel (andante) begint melancholiek, maar het middendeel is weer heel gelukkig, met pastorale elementen als het gezang van vogels. Dan keert de mineur terug, met Beethovens prachtige variatietechniek. Vooral het einde is prachtig: de muziek stopt, probeert weer, vraagt, wordt wanhopig, maar lost uiteindelijk op in het niets en creëert een gespannen stilte na afloop. In het scherzo van deel drie keert Beethoven het zware en melancholieke thema van deel twee om en daarmee ook de stemming, want het thema is licht en humoristisch van toon. Het trio is nog grappiger. Beethoven gebruikt dezelfde melodie acht keer, maar dat is niet echt merkbaar door de slimme en subtiële veranderingen.

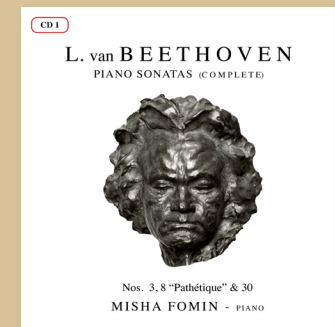
Deel vier (rondo: allegro non troppo) is op een doedelzakbas gebouwd. De constant aanwezige grondtoon van de doedelzak, de eenvoudige melodie en de 6/8 maat geven dit deel weer een typisch pastoraal karakter. Het afsluitende presto is virtuoos, volgens *Charles Rosen* om amateurs te irriteren.

De pastorale sonate is ondeelbaar, een formele en emotionele eenheid. Het is een fijnzinnige sonate, rijk aan thematische en contrapuntische kunsten, die allemaal bijdragen aan de lyrische stemming.

Tekst: Annediek v.d. Velden van Oort

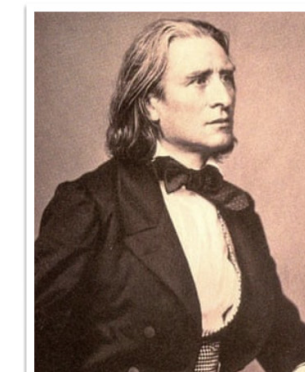
Misha Fomin

*Het eerste album, van de in totaal 10, verscheen begin 2020.
Informatie kunt u vinden op www.beethoven32.info*

Frédérique Chopin

Franz Liszt

De Chopin nocturne op.9 Nr. 1 is een korte, langzame driedelige compositie. Het heeft een romantisch of dromerig karakter aan het begin en het eind, en een contrasterend middendeel.

De linkerhand speelt in deze Chopin Étude op. 25 Nr. 7 de zangerige melodie en heeft als populaire bijnaam de 'Cello' gekregen.

Meine Freuden is een bewerking door Liszt van de Nr. 5 uit de 'Chansons Polonaises' van Chopin.